

22 grudnia 2009 r.

Poziom zastosowania: instytucje stosujące zaawansowaną metodę pomiaru (AMA)

WYTYCZNE DOTYCZĄCE TECHNIK OGRANICZANIA RYZYKA OPERACYJNEGO

1. Wprowadzenie

1. Instytucje mogą stosować różne instrumenty transferu ryzyka w celu zarządzania i ograniczania ryzyka operacyjnego. Mogą one mieć formę umów ubezpieczenia lub „innych mechanizmów transferu ryzyka” (ORTM). Dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych (CRD) umożliwia instytucjom, które stosują zaawansowaną metodę pomiaru (AMA), uwzględnienie efektu transferu ryzyka w wartości obliczanego wymogu kapitałowego, z zastrzeżeniem określonych warunków.
2. Warunki, które mają zastosowanie do dostawców i umów ubezpieczeniowych zostały określone w załączniku X, część 3, pkt 26-29 dyrektywy CRD¹. W przypadku innych mechanizmów transferu ryzyka, załącznik X, część 3, punkt 25 dyrektywy CRD stanowi, że ich wpływ uznaje się jedynie wówczas, gdy instytucja kredytowa może wykazać wobec właściwych organów, że został osiągnięty zauważalny efekt obniżenia ryzyka.
3. Wytyczne dotyczące wdrażania, walidacji i oceny zaawansowanej metody pomiaru ryzyka AMA i metody wewnętrznych ratingów IRB („Wytyczne dotyczące walidacji”) wydane przez CEBS w kwietniu 2006 roku zawierają jedynie niektóre dodatkowe wytyczne dotyczące instrumentów wykorzystywanych do transferu ryzyka operacyjnego. W szczególności punkt 578 Wytycznych stanowi, że organy nadzoru oczekują stosowania odpowiednich standardów uznawania innych mechanizmów transferu ryzyka, natomiast paragraf 579 stanowi, że działalność zlecona w ramach outsourcingu nie powinna być uznawana jako ORTM.
4. Głównym celem niniejszego opracowania jest przedstawienie dokładniejszych wytycznych dotyczących uwzględniania ubezpieczenia w sposobie obliczania wymogu kapitałowego w przypadku zaawansowanej metody pomiaru AMA. W

---

¹ Jeżeli nie podano inaczej, wszystkie odniesienia do artykułów i załączników dyrektywy CRD są odniesieniami do dyrektywy 2006/48/WE.

- szczegółności po wskazaniu w sekcji 2 ogólnych warunków uznawania instrumentów ograniczania ryzyka operacyjnego, sekcja 3.1 zawiera postanowienia dotyczące warunków uznawania dostawców ochrony ubezpieczeniowej i cech charakterystycznych kwalifikujących się produktów, a sekcja 3.2 opisuje zagadnienie korekty wymogu kapitałowego w przypadku niepewności pokrycia strat przez ubezpieczenie.
5. Sposób wykorzystania innych mechanizmów transferu ryzyka przedstawiono w sekcji 4. Z kilku powodów – z których najważniejszym jest stosunkowo krótkie doświadczenie instytucji i organów nadzorczych w stosowaniu tego rodzaju zabezpieczenia – CEBS zdecydował się wydać jedynie ograniczoną liczbę szczegółowych wytycznych na tym etapie, a także odnieść się ogólnie do wymogów dyrektywy CRD i wytycznych CEBS w sprawie ubezpieczeń, jak również do odpowiednich sekcji dyrektywy CRD w zakresie ograniczania ryzyka kredytowego (w szczególności części 1 „Warunki uznawania” i części 2 „Wymogi minimalne” załącznika VIII dyrektywy CRD). Dlatego też, celem wytycznych dotyczących innych mechanizmów transferu ryzyka jest zapewnienie konwergencji praktyk nadzorczych w tym zakresie, poprzez tworzenie założeń zgodnych z tymi, które obowiązują dla produktów ubezpieczeniowych. Zwiększają one również bezpieczeństwo prawne potrzebne dla opracowania innych mechanizmów transferu ryzyka, dla celów zarządzania ryzykiem i prawidłowego wyliczenia wymogu kapitałowego w ramach zaawansowanej metody pomiaru. Organy nadzorcze powinny jednak mieć na uwadze, że konieczne może być zastosowanie bardziej rygorystycznych warunków do uznania innych mechanizmów transferu ryzyka w ramach AMA, odzwierciedlających różnice w rodzaju ochrony zapewnianej przez te instrumenty, w porównaniu do ochrony zagwarantowanej w umowach ubezpieczeniowych i specyfiki ryzyka operacyjnego w stosunku do ryzyka kredytowego.
  6. Podsumowując, instytucje i organy nadzorcze powinny również mieć na uwadze, że - w zależności od struktury innych mechanizmów transferu ryzyka i ich klasyfikacji w księgach instytucji - mogą one powodować dodatkowe ryzyko (np. ryzyko kredytowe i ryzyko rynkowe) dla instytucji nabywającej lub sprzedającej zabezpieczenie, oraz że takie ryzyko może mieć wpływ na wielkość kapitału regulacyjnego.
  7. CEBS będzie kontynuować dialog z przedstawicielami sektora finansowego w zakresie opracowywania innych mechanizmów transferu ryzyka i będzie uważnie monitorować ich wykorzystanie w charakterze narzędzi ograniczania ryzyka operacyjnego. W miarę jak instytucje i organy nadzoru będą zdobywać coraz więcej wiedzy i doświadczenia w zakresie wykorzystania tych narzędzi dla celów zarządzania ryzykiem i obliczania kapitału oraz zidentyfikowane zostaną najlepsze praktyki w tym zakresie, CEBS uzupełni oraz/lub dokona przeglądu tych wytycznych oraz może zarekomendować wprowadzenie zmian do odpowiednich wymogów regulacyjnych w ramach dyrektywy CRD.

2. Ogólne warunki stosowania technik ograniczania ryzyka

8. Załącznik X, część 3, punkt 29 dyrektywy CRD ze zmianami z lipca 2009 roku, wprowadzonymi w ramach procedury komitologii (tak zwanej dyrektywy CRD II) stanowi, że "zmniejszenie wymogu kapitałowego z tytułu uznania ubezpieczenia i innych mechanizmów transferu ryzyka nie może przekraczać wartości 20%

wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka operacyjnego skalkulowanego przed uwzględnieniem technik ograniczenia ryzyka". Nowe wymogi określone przez dyrektywę CRD II będą musiały być wprowadzone do 31 grudnia 2010 roku, a do tego czasu organy nadzorcze powinny stosować limit 20% dotyczący zmniejszania wymogu kapitałowego, z tytułu umów ubezpieczeniowych i innych mechanizmów transferu ryzyka, które łącznie nie może przekroczyć 20% wartości wymogu kapitałowego skalkulowanego bez uwzględnienia mechanizmów transferu ryzyka.

9. Punkt 580 Wytycznych dotyczących walidacji stanowi, że instytucje powinny dokonywać przeglądu sposobów korzystania z ochrony ubezpieczeniowej i innych mechanizmów transferu ryzyka oraz ponownie obliczać wymóg kapitałowy z tytułu ryzyka operacyjnego w przypadku znaczącej zmiany charakteru ubezpieczenia lub zakresu innych mechanizmów transferu ryzyka. W przypadku poniesienia znaczących strat, które wpływają na ochronę ubezpieczeniową, lub jeżeli w wyniku zmian umów ubezpieczenia lub innych mechanizmów transferu ryzyka powstanie stan istotnej niepewności co do ich zakresu, instytucje powinny ponownie obliczyć wymóg kapitałowy z wykorzystaniem zaawansowanej metody pomiaru z dodatkowym marginesem konserwatywnym, na przykład poprzez zastosowanie korekt w analizie modelowej. Wymóg kapitałowy skalkulowany wg metody AMA należy ponownie obliczyć w przypadku znaczącej zmiany profilu ryzyka operacyjnego instytucji.
10. Punkt 581 Wytycznych dotyczących walidacji nakłada na instytucje obowiązek powiadomienia właściwych organów nadzoru o istotnych zmianach zakresu ubezpieczenia lub ORTM. Organy nadzorcze będą ściśle monitorować właściwości produktów ubezpieczeniowych i ORTM oraz ich wpływ w zakresie ograniczania ryzyka operacyjnego.

3. Szczególne warunki wykorzystywania ubezpieczeń

3.1. Warunki uznawania dostawców i charakterystyka produktów

11. Zgodnie z postanowieniami załącznika X, część 3, punkt 26 dyrektywy CRD ubezpieczenie może być uznane dla celów kapitałowych, jedynie gdy dostawca ubezpieczenia uzyska zezwolenie od władz regulacyjnych na zawieranie umów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych. Unijna zasada "jednego paszportu" przewiduje czytelny mechanizm wzajemnego uznawania działalności regulowanej przez przepisy Unii Europejskiej, w myśl której państwo członkowskie akceptuje zezwolenie na prowadzenie tej działalności udzielone przez inne państwo członkowskie bez konieczności weryfikacji mocy prawnej tego zezwolenia. Jednakże należy zwrócić uwagę na uznanie skutków umów ubezpieczeniowych w zakresie ograniczania ryzyka, zawieranych z przedsiębiorstwem, które uzyskało zezwolenie na prowadzenie działalności od władz regulacyjnych spoza Unii Europejskiej, jeżeli działalność ta spełnia wymogi ostrożnościowe odpowiadające wymogom stosowanym w UE oraz standardy określone w paragrafach 26-29².

---

² Wszelkie odniesienia do paragrafów 26-29 w niniejszych Wytycznych są odniesieniami do załącznika X, części 3 dyrektywy 2006/48/WE.

12. Nowa Umowa Kapitałowa (Basel II) opublikowana przez Bazylejski Komitet ds. Nadzoru Bankowego zezwala bankom na uznawanie wpływu ubezpieczenia na ograniczanie ryzyka, jeżeli ubezpieczyciel posiada rating zdolności spłaty odszkodowań przynajmniej na poziomie A (lub inny równoważny). Jednakże dyrektywa CRD określa mniej rygorystyczne standardy. Zgodnie z postanowieniami punktu 26 ubezpieczyciel musi "posiadać minimalny rating zdolności spłaty odszkodowań przyznany przez uznaną instytucję ECAI, której właściwy organ przyznał co najmniej 3 stopień jakości kredytowej zgodnie z zasadami ważenia ryzyka ekspozycji wobec instytucji kredytowych określonymi w art. 78-83. Organy nadzorcze UE podlegają przepisom dyrektywy CRD, a zatem powinny dopuścić ratingi równoważne 3. stopniowi jakości kredytowej lub wyższe³ w oparciu o długoterminowy rating zdolności spłaty odszkodowań ubezpieczyciela.
13. Punkt 27 (a) przewiduje, że pierwotny okres ważności umowy ubezpieczeniowej musi wynosić co najmniej jeden rok. Należy to rozumieć jako zobowiązanie dla stron umowy do zawarcia umowy na przynajmniej rok. "Rezydualny okres ważności" oznacza okres pozostały do końca ważności umowy.
14. Punkt 27 (d) stanowi, że "obliczenia związane z uwzględnieniem technik redukcji ryzyka muszą odzwierciedlać zakres ochrony ubezpieczeniowej w sposób na tyle przejrzysty i spójny, by uwzględniał on rzeczywiste prawdopodobieństwo wystąpienia strat i ich wpływ na wielkość kapitału na ryzyko operacyjne". Przypisywania umów ubezpieczenia do strat z tytułu ryzyka operacyjnego (lub podkategorii ryzyka operacyjnego) należy dokonywać w sposób wystarczająco szczegółowy dla wykazania relacji między rzeczywistym i potencjalnym prawdopodobieństwem i wielkością strat spowodowanych ryzykiem operacyjnym a poziomem ochrony ubezpieczeniowej. W tym celu instytucja powinna wykorzystywać wszelkie dostępne źródła informacji, w tym również (wewnętrzne i zewnętrzne) dane o stratach i scenariusze potencjalnych zdarzeń. Obliczenia powinny odzwierciedlać poziom ochrony ubezpieczeniowej, na przykład poprzez określenie prawdopodobieństwa pokrycia strat.
15. Punkt 27 (e) stanowi, że ubezpieczenie może być uznane dla celów wyliczania kapitału, wyłącznie jeśli zapewnia je strona trzecia, tj. niezależny podmiot spoza grupy, do której należy instytucja poszukująca zabezpieczenia. Podczas dokonywania tej oceny organy nadzorcze powinny dysponować pełną wiedzą o strukturze grupy, do której należy ta instytucja, by móc ocenić, czy ryzyko operacyjne w rzeczywistości zostało przeniesione poza grupę do podmiotu, w którym ani ta instytucja, ani żadne inne podmioty w ramach tej grupy nie mają istotnego udziału. W procesie dokonywania analizy struktury grupy organy nadzorcze powinny wziąć pod uwagę definicje danej grupy określone w dyrektywie CRD, krajowych ustawach dotyczących świadczenia usług finansowych oraz prawie grup korporacyjnych (w stosownych przypadkach). Instytucja powinna także podjąć odpowiednie kroki w celu zapewnienia, że ani ona, ani jej spółki zależne świadomie nie zawierają umów reasekuracji, które przewidują ochronę dla zdarzeń wywołanych przez ryzyko operacyjne, będących przedmiotem wstępnej umowy ubezpieczenia zawartej przez tę instytucję.

---

³ Ten pogląd znajduje poparcie w odpowiedzi grupy ds. transpozycji dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych – ang. Capital Requirements Directive Transposition Group – CRDTG na pytanie nr 95, opublikowanej w sierpniu 2006 roku.

3.2. Korekty (haircuts) w przypadku niepewności pokrycia strat

16. Instytucje wykorzystujące instrumenty ubezpieczeniowe do transferu ryzyka operacyjnego powinny dokonać analizy niepewności ich efektywności a jej wyniki wykorzystywać przy wyznaczaniu kapitału poprzez dokonanie odpowiednich korekt.
17. Korekty te powinny być obliczane w sposób konserwatywny. Każda instytucja musi udowodnić zasadność wartości stosowanych przez nią korekt. Dyrektywa CRD zawiera niewiele szczegółowych wytycznych dotyczących tego, jak należy dokonywać korekt, pozostawiając instytucjom znaczną swobodę w opracowaniu metod dostosowanych do ich struktur. Organy nadzoru powinny uważnie analizować dokonywane korekty równoważąc swobodę działania zapewnioną przez CRD z potrzebą zapewnienia zgodności z ogólnym celem zasad, dla którego zostały one ustalone⁴.
18. Kolejne podpunkty dotyczą wytycznych w zakresie korekt wynikających z ochrony ubezpieczeniowej z ich rozróżnieniem, opartym na istotnych elementach niepewności, tj. dacie zapadalności, anulowaniu i niepewności płatności oraz niedopasowaniu zakresów polis ubezpieczeniowych.

a) Termin zapadalności polisy

19. Punkt 27 (a)⁵ przewiduje, że w przypadku posiadania polis ubezpieczeniowych o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż jeden rok, instytucja kredytowa musi dokonać koniecznych korekt odzwierciedlających zmniejszający się okres ważności polisy. Wymóg ten jest zgodny z wymaganym przedziałem ufności na poziomie 99,9% w okresie jednego roku i należy go stosować każdorazowo podczas obliczania kapitału z wykorzystaniem zaawansowanej metody pomiaru. Organy nadzorcze mogą odstąpić od tego wymogu, jeżeli instytucja dysponuje zastępczą umową, która zapewnia ochronę ubezpieczeniową na równoważnych warunkach, lub jeśli obecna umowa ubezpieczenia zawiera klauzulę automatycznego odnowienia i nie została wypowiedziana⁶. Jednakże instytucje i organy nadzorcze muszą zwracać uwagę, czy instytucje mogą odnowić polisy na takich samych warunkach i o identycznym zakresie oraz terminach, gdyż istnieje zagrożenie, że niektóre rodzaje ryzyka objęte polisą mogą być pominięte w momencie jej odnawiania⁷.

---

⁴ Na przykład przy obliczaniu korekt dokonanych poprzez zwykłą korektę ex post można pominąć istotne niepewności dotyczące ochrony ubezpieczeniowej.

⁵ Zgodnie z wcześniejszymi postanowieniami wszelkie odniesienia do paragrafów 26-29 w niniejszych Wytycznych są odniesieniami do załącznika X, części 3 dyrektywy 2006/48/WE.

⁶ Na przykład, jeżeli umowa ubezpieczeniowa zawarta na okres powyżej dwóch lat zawiera klauzulę, w myśl której strony zobowiązują się do negocjacji postanowień nowej umowy zawartej na kolejny okres dwóch lub powyżej dwóch lat w ciągu pierwszego roku jej trwania, umowa ta odnawia się co roku, gwarantując, że nadal pozostaje przynajmniej rok do jej zakończenia. Ponadto jeżeli zakres ochrony ubezpieczeniowej zawarty w polisie nie zmienia się za każdym jej odnowieniem, nie trzeba stosować korekt z tytułu ubezpieczenia.

⁷ Na przykład, ubezpieczyciel może zachować prawo do podniesienia wysokości składki ubezpieczeniowej i istnieje ryzyko, że jej wartość może być zwiększona do niedopuszczalnie wysokiego poziomu w przypadku poniesienia przez instytucję (lub branżę) znaczącej straty, co skłoni ubezpieczyciela do zweryfikowania swoich stawek. Ponadto ubezpieczyciele mogą podjąć decyzję o nie ubezpieczeniu pewnych rodzajów

b) Wypowiedzenie

20. Punkt 28 (b) zobowiązuje instytucje do stosowania korekt w przypadku terminu wypowiedzenia polisy krótszego niż jeden rok. W niektórych porządkach prawnych krajowe regulacje dotyczące ubezpieczeń lub prawo krajowe umożliwiają dostawcom ubezpieczeniowym wypowiedzenie polis ubezpieczeniowych. W przypadku polis odnawialnych, podczas podejmowania decyzji o odnowieniu polisy należy wziąć również pod uwagę prawo ubezpieczyciela do wypowiedzenia polisy w trakcie trwania umowy lub w chwili jej odnawiania.

c) Niepewność dotycząca płatności i niedopasowanie zakresu polisy ubezpieczeniowej

21. Punkt 28 (c) nakłada na instytucje obowiązek dokonywania korekt w przypadku niepewności dotyczącej płatności, jak również niedopasowania zakresów polis ubezpieczeniowych.

- Niepewność dotycząca płatności to ryzyko polegające na tym, że dostawca ubezpieczeniowy nie dokona zapłaty oczekiwanej przez instytucję w terminie. Może to być spowodowane na przykład sporem na tle różnic w interpretowaniu postanowień umowy, niewykonaniem zobowiązań przez stronę umowy lub nieoczekiwanym opóźnieniem w dokonaniu płatności (przykładowo wynikającym z protokołu szkód ubezpieczeniowych lub procesów dokonywania oceny i rozliczeń). W razie konieczności instytucje powinny przeanalizować i w pełni udokumentować dane dotyczące wypłat z tytułu ubezpieczenia w zależności od rodzaju straty w swoich bazach danych o stratach oraz zastosować odpowiednie korekty. Organy nadzorcze powinny również zapoznać się z najczęstszymi przypadkami opóźnień w wypłacie odszkodowań, które często przekraczają okres jednego roku.
- Analizy korekty z tytułu niewykonania zobowiązań przez stronę umowy powinno dokonywać się na podstawie jakości kredytowej firmy ubezpieczeniowej ponoszącej odpowiedzialność na mocy postanowień danej umowy, nawet jeśli instytucja macierzysta dysponuje lepszym ratingiem, lub jeśli ryzyko przenoszone jest na osobę trzecią. W odniesieniu do ubezpieczycieli charakteryzujących się zmniejszoną zdolnością spłaty odszkodowań powinno się stosować wyższe korekty niż wobec tych z lepszą oceną kredytową.
- Niedopasowanie zakresów polis ubezpieczeniowych występuje wtedy, gdy zakres ochrony ubezpieczeniowej w umowie nie odpowiada profilowi ryzyka operacyjnego instytucji wskutek czego ochrona nie zapewnia oczekiwanego efektu ograniczania ryzyka i niektóre zdarzenia nie są nią objęte. W szczególności należy prawidłowo zidentyfikować i ująć niedopasowanie zakresów polis ubezpieczeniowych do średnich i dużych strat, spowodowane na przykład wysokim udziałem własnym i limitami lub wyczerpaniem limitów zawartych w polisie, i odpowiednio włączyć je do modelu AMA poprzez wykorzystanie wszelkich dostępnych źródeł (danych o stratach i scenariuszy potencjalnych zdarzeń) oraz analiz poszczególnych danych i symulacji.

---

ryzyka związanych z działalnością wskutek poniesienia dużych strat bądź zmian w branży lub przepisach prawa.

4. Szczególne warunki wykorzystywania innych mechanizmów transferu ryzyka

22. Punkt 25 stanowi, że inne mechanizmy transferu ryzyka mogą być uznane dla celów kapitałowych, wyłącznie jeżeli instytucja kredytowa może wykazać wobec właściwych organów, że został osiągnięty zauważalny efekt obniżenia ryzyka. Organy nadzorcze oczekują od nabywców ORMT, dla których wnioskuje się o zmniejszenie wymogu kapitałowego z tytułu ich stosowania, korzystania z tych instrumentów w celach zarządzania ryzykiem, i nie akceptują wykorzystania ORTM do ograniczania ryzyka w ramach zaawansowanej metody pomiaru w przypadku ich posiadania lub stosowania dla celów handlowych. Organy nadzorcze powinny uważnie monitorować wykorzystanie tych produktów a przy dokonywaniu oceny skutków ograniczania ryzyka ocenić jakie były intencje instytucji, która zakupiła te instrumenty.
23. Instytucje powinny mieć doświadczenie w korzystaniu z produktów ORTM, zanim otrzymają zgodę na ich uznawanie w obliczeniach kapitału z wykorzystaniem zaawansowanej metody pomiaru. Celem tego wymogu jest zachęcenie instytucji do zbierania danych ze źródeł wewnętrznych i zewnętrznych na temat prawdopodobieństwa zastosowania ochrony i terminowości dokonywania zapłaty z tytułu produktów ORTM. Jest to w szczególności niezbędne dla rodzajów lub klas produktów o nowej charakterystyce i nie jest konieczne w przypadku każdego produktu.
24. Inne mechanizmy transferu ryzyka zmniejszają ekspozycję na ryzyko operacyjne nabywcy zabezpieczenia, jednak zwiększają ekspozycję na ryzyko sprzedawcy zabezpieczenia. Ważne jest, aby sprzedawca zabezpieczenia był w dobrej kondycji finansowej, zarówno pod względem wypłacalności, jak i płynności. Organy nadzorcze powinny zdawać sobie sprawę z ryzyka przyjmowanego przez sprzedających zabezpieczenia w postaci innych mechanizmów transferu ryzyka i rozważyć zastosowanie środków ostrożnościowych, w przypadku gdy sprzedawca zabezpieczeń przejmuje znaczącą ekspozycję na ryzyko od innych instytucji. Należy również mieć na uwadze, że sprzedawcy niektórych form zabezpieczenia w postaci innych mechanizmów transferu ryzyka mogą podlegać krajowym regulacjom ubezpieczeniowym.
25. Organy nadzorcze powinny każdorazowo oceniać sposób wykorzystania innych mechanizmów transferu ryzyka przez instytucje w obliczeniach kapitału z zastosowaniem zaawansowanej metody pomiaru poprzez dokonywanie analizy warunków uznawania sprzedawcy zabezpieczenia (podmiotu objętego lub nieobjętego regulacjami), jak również charakter i cechy charakterystyczne udzielanej ochrony (ochrona rzeczywista, sekurytyzacja, mechanizm gwarancji lub instrumenty pochodne).
26. Oceny te powinny opierać się na odpowiednich wymogach zawartych w punktach 26-28 i szczególnych warunkach przedstawionych w sekcji 3 niniejszych Wytycznych. Organy nadzorcze powinny również uwzględniać odpowiednie sekcje odnoszące się do wymogów uznawania ograniczania ryzyka kredytowego w części 1 („Warunki uznawania”) oraz części 2 („Wymogi minimalne”) załącznika VIII dyrektywy CRD.
27. Podczas uwzględniania tych wymogów i warunków organy nadzorcze powinny wziąć pod uwagę, że dla uznania dostawców innych mechanizmów transferu ryzyka i rodzaju produktów występujących w ramach tych mechanizmów, może

być konieczne zastosowanie bardziej rygorystycznych kryteriów kwalifikacyjnych ze względu na:

- specyfikę ryzyka operacyjnego w stosunku do ryzyka kredytowego (np. brak aktywów bazowych, większe znaczenie nieoczekiwanych strat);
- brak skutecznego, płynnego rynku o właściwej strukturze dla analogicznych produktów, których obrót w konsekwencji odbywa się poza sektorem bankowym (np. obligacje katastroficzne, derywaty pogodowe); oraz
- trudności w oszacowaniu prawnego ryzyka innych mechanizmów transferu ryzyka nawet w przypadku przedstawienia warunków umowy w czytelny i dokładny sposób.